

12 AUG 1964

சீத்தாரந்தம்

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத் திங்கள் வெளியீடு

'தன்க டன்னடி யேனையுந் தாங்குதல்

என்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே'

மலர் 37

குரோதி ஆவணி 1964 ஆகஸ்டு

இதழ் 8

உள்ளுறை

பக்கம்

சமரபுரியார் அமரபுரியார்	... 228
திருக்கோழம்பம்	... 226
வாய்மையும் தூய்மையும்	... 229
சிந்தைச் சுருதி	... 236
பிரபஞ்ச வாழ்வு	... 241
வழிபாடு	... 244
பண்டித நேருவும் சமயமும்	... 251

பத்திராசிரியர் : மு. அருணாசலம், எம். ஏ.,

உதவிப் பத்திராசிரியர் : வித்துவான் அம்பை. இரா. சங்கரன்.

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்,

12, கிழக்கு மாடவீதி, மயிலாப்பூர், சென்னை-4.

சமாஜச் செய்திகள்

30-8-64 ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 9-30 மணிக்கு சமாஜச் செயற்குழுக் கூட்டம் அலுவலகத்தில் நிகழும். உறுப்பினர்கள் யாவரும் தவறாது வருமாறு கேட்டுக் கொள்ளப் பெறுகிறார்கள்.

மேன்மை தங்கிய திரு. ஜெயசாமராஜ உடையார் பஹதூர் அவர்கள் நமது தமிழ்நாட்டுக் கவர்னராகப் பதவியேற்றதும் அவரைப் பாராட்டி வாழ்த்துரை ஒன்று சமாஜம் அனுப்பியது. அதற்கு நன்றி செலுத்தி அவருடைய அந்தரங்கச் செயலாளர் பதில் எழுதியுள்ளார் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

சித்தாரந்தம் பத்திராசிரியர் திரு. மு. அருணாசலம் எம். ஏ. அவர்களின் அருமைத் திருமகனார் திருநிறை செல்வர்: சிதம்பரநாதன் அவர்களுக்கும், திருநிறைசெல்வி: தேவிகா அம்மையார் அவர்களுக்கும் 15-7-64 அன்று தஞ்சை குத்தாலத்தையடுத்த திருச்சிற்றம்பலம் கிராமத்தில் மணமகனார் வீட்டில் திருமணம் நிகழ்ந்தது. திருமண மக்கள் நீடுவாழ நீலமேனி வாலிழைபாகத் தொருவனிரு தாள்களை வாழ்த்தி வணங்குகின்றோம். சமாஜச் சார்பில் திருமண வாழ்த்திதழும் வாசித்தளிக்கப் பெற்றது. வாழ்த்தினைப் பிறிதோரிடத்தில் காண்க.

பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் மறைவு குறித்து அனுதாபத் தீர்மானம் ஒன்று 7-6-64ல் நடந்த சமாஜச் செயற்குழுக் கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பெற்றது.

ஆவணி மாத விசேடதினங்கள்

- | | |
|--------------|------------------------------|
| 19 (3-9-64) | செருத்துணை நாயனார் விழா |
| 20 (4-9-64) | அதிபத்த நாயனார் விழா |
| „ „ | புகழ்த்துணை நாயனார் விழா |
| 21 (5-9-64) | இளைபான் குடிமாத நாயனார் விழா |
| 23 (7-9-64) | மறைஞான சம்பங்கர் விழா |
| 25 (9-9-64) | விநாயகர் சதுர்த்தி விழா |
| 28 (12-9-64) | குலச்சிறை நாயனார் விழா |
| 30 (14-9-64) | குங்கிலியக்கடைய நாயனார் விழா |

சித்தாந்தம்

ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியை உள் நாடு.

மலர் 37 | குரோதி ஆவணி 1964 ஆகஸ்டு | இதழ் 8

ஒலிபரப்பு :—

சமரபுரியார் அமரபுரியார்

(ஆணையாசிரியர்)

நம் சைவ சித்தாந்த சமாஜத்தின் தலைசிறந்த உறுப்
பினர்களுள் ஒருவரும் பேரன்பரும் பொதுவாகத் தமிழ்த்
தொண்டு, சிறப்பாகச் சைவ சமயத்தொண்டு செய்வதையே
தன்வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டு கடைசி மூச்சு
வரை சிந்தையைச் சிவன் பாலிருத்திய பெரியாருமாகிய
சித்தாந்தப் பிரசங்காமிருதம், சித்தாந்தப் புலவர்மணி திரு.
பூ. சமாபுரி முதலியார் 14—7—64 செவ்வாய்க்கிழமை
யன்று தாம்பரத்தில் தன் வீட்டில் எண்பத்தோராவது
வயதில் இறைவனின்னருட்குப் பாத்திரமானார் என்பதை
சமாஜ அன்பர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

திரு. சமாபுரி முதலியார் நம் சமாஜத்தோடு சேர்ந்
தும் தனித்தும் ஆற்றிய சமயத் தொண்டுகள் அளப்பில.
சமாஜ ஆண்டு விழாக்கள், மாதக்கூட்டங்கள், சிறப்புக்
கூட்டங்கள் பலவற்றிலும் அவர்கள் ஆற்றிய சொற்பொழி
வுகள் எண்ணற்றன. திரு. மா. பாலசுப்பிரமணிய முதலி
யார் அவர்களும், திரு. சமாபுரி முதலியார் அவர்களும்
சமாஜ விழாக்களில் குறித்த நேரத்தில் குறித்த வேலைகளைச்
செய்து பிறர்க்கு எடுத்துக்காட்டாய்த் திகழ்வதில் மிகவும்
வல்லவர்கள். பலவிழாக்களில் இவர்களிருவரையும் ஒற்
றித்தே கண்டிருக்கின்றோம். இரட்டையர் போன்று
யாண்டும் எல்லா வகையானும் ஒருமித்த நோக்குடைய

இவ்விருவரைப் போன்று இவ்வுலகத்துக் காண்டல் அரிது. சமாஜ இதழாய் சித்தாந்தத்திலும், சமாஜப் பொன்விழா மலரிலும் மற்றும் பலசமய இதழ்களிலும் இவர்கள் தங்கள் கட்டுரைகளையும் வெளியிடவுகவியுள்ளார்கள். ஆனால் இவர்கள் எழுத்துத் தொண்டினைவிட பேச்சுத் தொண்டே சிறந்து மிளிர்ந்தது எனலாம்.

ஒரு வரத்துக்குரிய ஏழு நாட்களிலும் படித்தாப் பேச்சுக்களோ வகுப்புகளோ நிகழும். சிறப்புப் பேச்சுகளும் சில விருக்கும். தன்முதிர்ந்த பருவத்திலும் கூட ஏற்றுக் கொண்டால் அவ்வவ்விடங்களுக்குச் சென்று உரிய காலத்தே சமயப்பணியைச் செவ்வனே ஆற்றுவதில் தலைசிறந்தவர். சென்னைத் திருவள்ளுவர் தமிழ்க் கல்லூரி, குயப்பேட்டை கந்தசாமி கோயில், தேனும்பேட்டை சுப்பிரமணியர் தேவத்தானம், சென்னை மல்லீச்சூர் கோயில், புரசை கங்காதரேச்சூர் கோயில், திருப்போரூர் கந்தசாமி தேவத்தானம் முதலிய விடங்களில் இவர்கள் உபதேசங்களை முறையாகக் கேட்க வாய்ப்புண்டு. எங்கும் கொடுத்ததை வாங்கிக்கொள்வார். ஆனால் இவ்வளவு பணம் தர வேண்டும் என்று விரும்பாது தொண்டென்றே கருதி உண்மைப் பற்றுடனேயே இப்பணியை மேற்கொண்டவர்.

இவர் வாழ்வினிமித்தம் புகைவண்டிப் பொறித்துறை அலுவலகத்திலீடுபட்டு ஓய்வு பெற்றதும் சமயப்பணியே பணிபாய் அதனையே தன் சிறந்த பேரெனக் கருதியவர். ஆர்க்காடு முதலிய ஊர்களில் தங்கி ஆண்டுக் கணக்காக அவற்றின் சுற்றுப்புற ஊர்களில் சமயப் பிரச்சாரம் செய்தவர். இந்த சமய ஆட்சித்துறையினரின் ஆணைபெற்றும் ஆங்காங்கு சமயப் பிரச்சாரம் செய்தவர்.

இவர் யாழ்ப்பாணம் சாமிநாத பண்டிதர் அவர்களின் மாணவர். அவர்களிடம் முறையாய்ப் பாடம் கேட்டு வல்லுனராய்த் திகழ்ந்தார். சூளை சோமசுந்தர நாயகர், காஞ்சி ஆலால சுந்தரம் பிள்ளை, யாழ்ப்பாணம் கதிரைவேல் பிள்ளை முதலிய பெரியவர்களிடம் ஈடுபாடும் பக்தியும் கொண்டவர். அண்மைக் காலத்து வாழ்ந்து காலஞ் சென்ற ஞானியார்

சுவாமிகள், திரு. வி. க., மறைமலையடிகள் முதலிய பெரியார்களின் பெருமதிப்புக்குரியவர்.

திருப்போளூர் அருகிலுள்ள பூஞ்சேரி என்பது இவரூர். திருப்போளூர் முருகனையே தம் வழிபடு தெய்வமாகக் கொண்டவர். இவர் இளமைத் திருநாமம் கோவிந்தராசன் என்பது. இவர் ஒரு ஆண்டினராயிருந்தபோது ஒரு சமயம் கடுங்காய்ச்சல் கண்டு உயிர் ஊசலாடும் நிலையெய்தியது. அவ்வமயம் இவர் தந்தையார் தம் வழிபடு தெய்வமாய் திருப்போளூர் முருகனை வணங்கி நீறுபூசி “சமரபுரி” என்று பெயரிட்டழைத்தார். பின்னர் அம்முருகப் பெருமானருளால் குழந்தை நலனெய்தியது. பின்னரே சமரபுரி முதலியார் ஆனார். திருப்போளூர் சந்நிதி முறையில் அளவிறந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். முருகனை நினைந்து வழிபடும் போது கன்னெஞ்சினரும் உருகும் வண்ணம் சந்நிதியில் முறையிட்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிப்பார்.

நோயுற் றடராமல் நொந்துமனம் வாடாமல்

பாயிற் கிடவாமல் பாவியேன் — காயத்தை

ஓர்நொடிக்குள் நீக்கியெனே ஒன்போரூர் ஐயாரின்

சீரடிக்கீழ் வைப்பாய் தெரிந்து.

என்பது இவர் தினந்தோறும் முருகனிடம் விண்ணப்பம் செய்யும் வேண்டுகோள்களுள் ஒன்று. யாவருக்கும் அருள் ஈரக்கும் கலியுகவாதனைய முருகப்பிரான் தன் தலைசிறந்த அடியாரின் வேண்டுகோளுக்கா செவ்சாய்க்க மாட்டான்? 13—7—64 திங்களன்று தேனும்பேட்டை சுப்பிரமணியர்கோயிலில் சொற்பொழிவாற்றி வந்தார். 14—7—64 செவ்வாய் காலை நித்திய நியமங்களைச் செவ்வையாய் ஆற்றினார். இறைவழிபாடும் முடித்தார். ஏதோ இறைவன் தன்னை ஆட்கொள்ளும் தருணம் வாய்க்கு விட்டதை உணர்ந்தார். “பரவிய திருநீற்றன்பு பாதகாதத்தய்ப்பீர்” என்று உற்றுர் உறவினர் யாவருக்கும் ஆசி வழங்கியவராய் நம் முதலியார் “மன்றுளாடும் பூங்கழல் சிங்கை செய்தார்”. முதலியார் ஆன்மாநன்னிலையுற்றிருக்கும் என்பதில் எட்டுணையும் ஐயமின்று.

ஆனால் சமரஜம் தலையாய அன்பரை இழந்து வருந்துகிறது. உற்றார் உறவினர் தலையாய குடும்பத் தலைவரை இழந்து உளைகின்றனர். சைவ சமயத்தவர் ஒரு பெருந்தொண்டரை இழந்து சாம்புகின்றனர். தமிழ்ப்பெருமக்கள் தமிழ்த்தாயின் தவப் புதல்வர்களுள் ஒருவரை இழந்து அல்லலுறுகின்றனர். பெரியோர்கள் உற்றவிடத்துறுதுணையாயுள்ள நண்பரை யிழந்து துன்புறுகின்றனர். சிறியோர்கள் தக்க சமயத்து அறிவுரை கூறவல்ல ஆன்றோரை இழந்து அலமருகின்றனர். இவர்கள் துன்பங்கடைய இறைவனின் னருள் தக்க பல சமாபுரி முதலியார்களை உலகுக்கு அருள்வர்க்க. முதலியார் அவர்களை இழந்து வருந்தும் யாவருக்கும் சமரஜத்தின் சார்பாக ஆழ்ந்த வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்வதுடன் முதலியார் அவர்களின் ஆன்மா இறைவனின் னருளால் பேரின்பத்துட் கலந்து பெருவாழ்வுவெய்த அவனருளையே வழங்குகின்றோம்.

தலப்பகுதி:—

திருக்கோழம்பம்

மு. அருணாசலம்

சமர சூரபன் மாவைத் தடிந்தவேற்
குமரன் தாதைநற் கோழம்பம் மேவிய
அமரர் கோவினுக்கு அன்புடைத் தொண்டர்கள்
அமர லோகமது ஆளுடை யார்களே.

என்ற இந்த அப்பர் திருக்குறுந்தொகைத் தேவாரப் பாசுரத்தை முருகன் வழிபாடாகப் பாடாத ஓதுவார் அல்லது பாடப்பெறாத சிவாலயம் தமிழ் நாட்டில் இல்லை. இப்பாசுரத்தைப் பெற்ற தலமாகிய திருக்கோழம்பம் எவ்வளவோ பழமையான சிறப்பு வாய்ந்த தலமாக இருந்தும், கோயில் மிக மிகக் கிலமாக இருப்பது தரிசிப்பவர்களுக்கு மிகுந்த வருத்தத்தைத் தருகிறது. கோயில் தினமும் கொஞ்சம் இடிந்து கொண்டிருக்கிறது.

இடம்: காவிரித் தென்கரை, தஞ்சை ஜில்லா. போக்கு வரத்து வசதி இன்று இல்லாத இடத்தில் இருப்

பதால், இக்கோயில் கிலம் அடைவதைத் தடுக்க முடியாமல் போயிற்றுப் போலும். நாரசிங்கம் பேட்டையில் இருந்து கிழக்கே ஒரு மைல் சென்று திருவாவடுதுறை அடைந்து, அங்கிருந்து தெற்கே $1\frac{1}{2}$ மைல் மண்பாதையில் சென்றால் கோழம்பம் அடையலாம். இப்பாதையில் கோட்டையில் செல்வதே மிகவும் அரிது. மழைக்காலத்தில் மிகவும் கஷ்டம். வழியில் மஞ்சளாறு, வீரசோழன் ஆகிய இரு ஆறுகளைக் கடக்க வேண்டும். (இவற்றிற்குப் பாலம் இல்லை.) அல்லது கும்பகோணத்திலிருந்து திருநாகேசுவரம் அடைந்து, அங்கிருந்து புதூர் சென்று அங்கிருந்து வடக்கே இரண்டு மைல் சென்றால் கோழம்பம்; இதுவும் மிகவும் கெடுதலான வழி. இரண்டு மைலே னும் நடந்து சென்றால்தான் இக்கோயிலைத் தரிசிக்க முடியும். தரிசித்தவர்கள் குறைவான தொகையினரே இருக்க முடியும்.

பெயர்: திருக்குழம்பியம் என்று வழங்குகின்றது. சுவாமி திருநாமம் கோகிலேசுவரர், அம்பிகை செளந்தரநாயகி, பசு குழப்பியது என்பர்; தலவிருட்சம் பலா.

கோயில்: முதலில் மொட்டைக் கோபுரம், பின்னர் சிறு கோபுரம், எதிரில் திருக்குளம். கோயில் வெளிமதிற் சுவர் முழுமையும் இடிந்து விட்டது. மிக்க விசாலமான பிராகாரம். உள்மதிலும் இடிந்து வருகிறது. முன்புறத்தில் ஓர் அலங்கார மண்டபம் உள்ளது. அதுவும் இடிந்து விட்டது. அங்கு அமர்ந்த கோலத்தில் ஓர் அம்பிகை உருவம் உள்ளது. திருச்சுற்று மண்டபங்கள், கோயில்கள் எல்லாம் இடிந்து விட்டன. நடராஜா கோயிலும் இடிந்து விட்டது. வெளிப்பிராகாரத்தில் தெற்கு நோக்கியவாறு உள்ள அம்பிகையின் கோயில் சொற்பமான அளவில் இப்பொழுது புதுப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. சுவாமி கோயில் கருங்கல்லால் ஆனது. அடித்தளத்தில் உள்ள யாளவரி முதலியன, கங்கைகொண்ட சோழபுரம் போன்ற பெரிய கோயிற் சிற்பத்தை நினைவூட்டுகின்றன. திருச்சுற்றின் முகப்பின் மேலே பிராகாரம் கொண்ட நீளத்திற்கு மிகப் பலவான உருவங்கள் சுதை வேலை செய்து வைக்கப்பட்டு இருந்தன; யாவும் இடிந்திருக்கின்றன.

எண்ணற்ற கோயில்களுக்குத் திருப்பணிகள் செய்த நகரத்தார் இக்கோயில் திருப்பணி செய்யாத காரணம் தெரியவில்லை.

மூர்த்தி: ஒரு காலத்தில் இக்கோயில் எல்லா மூர்த்திகளும் கொண்ட சிறப்புடைய கோயிலாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது. மூலலிங்கம் பெரிய உருவம், துவாரபாலகர் அழகிய பெரிய உருவங்கள். திருச்சுற்றுக்கோட்டங்களில் நர்த்தனவிநாயகர், நடராஜா, அகத்தியர் ஆகியோர் உள்ளனர். தக்ஷிணமூர்த்தி சிறியவடிவம்; அழகிய முகபாவம் நிருதிவிநாயகர்; இக்கோயில் முன்னே புராதன லிங்கோத்பவர் பாணவடிவம் மட்டும் வைக்கப்பட்டுள்ளது. பின்புறக்கோட்டத்தில் லிங்கோத்பவர், பிரமன், திருமாலோடு பாடலில் சிறப்பிக்கப்பட்ட குமரன் தேவியரோடு கூடிய சிறிய வடிவம், கஜலக்ஷ்மியின் எதிரில் பின்னமான பெரியசண்டேசுவரர் உருவமும் உள்ளன. வடபுறத்தில் கோட்டங்களில் பிரமன், அர்த்தநாரீசுவரர், துர்க்கை, பிஷாடன வடிவங்கள், பெரிய சண்டேசர், பின்னர் பைரவர், சூரியன், அப்பர், உள்ளனர். இச்சிலை வடிவங்கள் யாவும் மிகவும் சிறப்பான வேலைப்பாட்டுக்கு எடுத்துக் காட்டாக உள்ளன. உற்சவமூர்த்திகள் அனைவரும் உள்ளனர். கல்யாண சுந்தரர் தனியே உள்ளார். எல்லா வடிவங்களும் மிகவும் திருத்தமாகவும் சிறந்த வேலைப்பாடு உடையனவாகவும் உள்ளன.

சிலை வடிவங்கள் யாவும் எண்ணெய்க்காப்பே இல்லாமல் வெண்ணிறமாய்க் காட்சி தருகின்றன. செப்புச் சிலைகள் யாவும் சுத்தம் செய்வோர் இன்றிப் பச்சை நிறமாகவே உள்ளன.

வரலாறு: உமாதேவி இங்குப் பசுவாக வந்து பூசித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. சந்தன் என்ற வித்தியாதரன் குயிலாகும்படி இந்திரனால் சபிக்கப் பெற்று இங்குவந்து பூசித்துப் பின் பழைய வடிவம் அடைந்தான். பெருமானைக் குயில் (கோகிலம்) பூசித்தமையால் கோகிலேசுவரர் ஆனார்.

பாடல்: சம்பந்தர் ஒருபதிகம், அப்பர் குறுந்தொகைப் பதிகம் ஒன்று.

விழா : ஊரில் மக்களே இல்லாமையால் விழாவும் இல்லை.

நிர்வாகம் : ஒருகாலத்தில் இக்கோயிலுக்கு அறுபது வேலிக்கு மேற்பட்ட நிலங்கள் இருந்தன என்று கல் வெட்டின் மூலம் தெரிகிறது. நிர்வாகம் செய்தவர்கள் அத்தனையையும் ஏப்பம் இட்டு விட்டார்களாம். இப்பொழுது இரண்டு ஏகரா நிலம் கூட இல்லை. பூசை நடப்பதே அரிது. இதற்கிடையில் சொற்பத் திருப்பணியும் நடந்து வருகிறது.

கல்வெட்டு : கங்கைகொண்ட சோழபுரம் போன்ற பெரிய கோயில்களை ஒப்ப, கீழ்வரிகள் முழுமையும் கல் வெட்டுக்கள் நிரம்பி உள்ளன. கர்ப்பக்கிரகத்தின் வெளிப்புறச் சுவர்கள் முழுமையும் பண்டையக் கல்வெட்டுகள் ஏராளம்.

திருமுறைப் பகுதி :—

வாய்மையும் தூய்மையும்

மா. ப. தியாகராஜன், B.A.,

“வாய்மையும் தூய்மையும் தந்துநின் திருவடிக்காளாக்குவாய்” என்று இராமலிங்க சுவாமிகள் சென்னை கந்தகோட்டத்து முருகனை வேண்டிப்பாடுகிறார். இறைவன் திருவடிக்கு நாம் ஆளாக வேண்டின் வாய்மையும் தூய்மையும் ஆகிய இருபண்புகளும் வேண்டற்பாலன என்பது அவருடைய கருத்தாகும். அத்துடன் இதற்கு விளக்கம் போன்று “உலகிற் சீயென்று பேயென்று நாயென்று பிறர்தமைத் தீங்கு சொல்லாத தெளிவும்” வேண்டுகிறார். திருவள்ளுவரும்

“வாய்மை எனப்படுவது யாது? எனில் யாதொன்றும்

திமை இலாத சொல்ல”

என்று கூறுகிறார்.

“பிறர்திமை சொல்லா நலத்தது சால்பு”

என்றும் மற்றொரு குறளிலுங் கூறுகிறார்.

“ஓழுக்க முடையவர்க்கு ஒல்லாவே தீய
வழுக்கியும் வாயாற் சொல்ல”

என்பது ஒரு குறள். எனவே சொற்கள் இனிமை பயப் பனவும் தீமை பயப்பனவுமாக அமைகின்றன. ஓழுக்க முடையாரும் வாய்மையுடையாரும் தீயபயப்பனவாகிய சொற்களைப் பேசமாட்டார்கள். பெரிய புராணமாகிய பெருங்காவியத்தில் சேக்கிழார் பெருமான் மிக அச்சத் துடன் தீமையான காரியங்கள் நிகழ்ந்த இடத்தைப் பற்றிக் கூறநேர்ந்த போதும் மங்கலச் சொற்களையே பயன்படுத்துகிறார். மெய்ப்பொருள் நாயனரை வஞ்சனையால் சிவவேடம் பூண்டு கொல்லவந்த முத்தநாதன் அவரை ஆகமம் காட்டிக் கொன்றனன் என்று கூறவேண்டிய இடத்து அவன் தான் கொண்ட கருத்தை முடித்தான் என்று கூறுகிறார்.

நாம் போற்றிப்பணியும் அடியார்களுடைய வரலாறுகளை ஆய்ந்து பார்த்தால் ஒவ்வொருவரும் பிறருக்கு நன்மை செய்யும் பணியையே மேற்கொண்டு தாம் கொண்ட கொள்கையில் வழுவாமல் வாய்மையுடன் வாழ்ந்தவர்களே. வாய்மை தவற நேரிடில் உயிர்துறக்கக் துணிந்தவர்களாகி இறைவனருளைப் பெற்றனர்.

திருநீலகண்ட நாயனார் தன்மனைவியார் மொழிந்த “திருநீலகண்டத்” திருவாணையைக் கடைப்பிடித்து உறுதியாக நின்றதுமன்றி அயலாரறியாது வாழ்ந்தார். அப்படி அவர் வாய்மை பூண்டு தன் மனைவியுடன் வாழ்ந்தமையை மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாகப் புலப்படுத்தக் கருணைகூர்ந்து இறைவனே அடியவர்கோலம்பூண்டுவந்து அவருக்குத் திருஓடு ஒன்று கொடுத்து அதைக் கேட்கும் போது மீண்டும் தருதல் வேண்டுமென்று பணித்தனர். பின் அவ்வோட்டையும் மறைத்தருளி அந்த நிகழ்ச்சியை மக்கள் முன் மனைவியின் கரம் பிடித்துத் தான் சொல்வது உண்மையெனக் கூறுமாறு செய்து அவர் வாழ்ந்த வாய்மை வாழ்வைப் பலரறியச் செய்து போற்றி அருள் பாலித்தார் எனக் காண்கிறோம்.

அதே போல் அமர்நீதி நாயனார் அவர் கொடுத்த கோவணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாமல் தம்

உடல் பொருள் ஆவியையும், மனைவியையும் மகனையும் துலாக்கோல் மேல் அதற்கிணையாக நிறுத்தி அர்ப்பணித்துப் பேறு பெற்றனர்.

காரைக்காலம்மையார் தன் கணவர் கொடுத்தனுப்பிய இரு மாம்பழங்களில் ஒன்றை அடியார்க்கு அளித்து விட, கணவர் சாப்பிடும் போது இரண்டு கனிகளையும் கொடுக்க முடியாமல் வருந்த, இறைவன் அவருடைய வாய்மையைக் காப்பாற்ற மாங்கனி ஒன்று அம்மையார் கையில்வர அருள் புரிகின்றார்.

இவ்வாறாக இறைவன் அடியார்களுக்கருள்புரிதலை நோக்குமிடத்து அவர் வாய்மையுடையவர்களையே ஈடேற்ற எண்ணுகிறார் என்பது பெறப்படுகிறது. சில அடியவர்களுக்கு வாய்மை தவறியதால் பெருந்தண்டனையும் கிடைக்கிறது சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருஔற்றியூர் எல்லையைக் கடக்க மாட்டேன் என்று உறுதி அளித்துச் சங்கிலியாரை மணந்தும் அவ்வூரெல்லையை விட்டு அவர் திருவாரூரை நனைந்து வரும்போது அவருடைய கண்ணிரண்டும் பார்வையற்றுப் போகின்றன.

குமரகுருதாசனென்று வழங்கும் பாம்பன் சுவாமிகள் பழனிக்குச் செல்ல உத்தரவு கிடைத்தது என்றுதன் நண்பரிடம் வினையாட்டாகச் சொல்ல அந்தப் பொய்க் கூற்றையும் பொறுது முருகன் அவருக்குக் கோர உருவத்துடன் முன்தோன்றி “என்னுடைய உத்தரவின்றிப் பழனிக்கு நீ வரலாகாது” என்று கட்டளையிட்டதாகவும் அவர் வாழ்நாள் முழுதும் முருகன் உத்தரவு கிடைக்காததால் பழனிக்குப் போகவில்லையென்றும் அவருடைய சரித்திரம் கூறுகிறது.

இராமகிருஷ்ணரைப் போன்ற பெரியவர்கள் சிறு விஷயத்திலும் தாம் கூறுவது பிழைபடக் கூடாதென்று எண்ணியவர்கள். ஒருநாள் ஒரு நண்பர் வீட்டிற்கு வருவதாக இராமகிருஷ்ணர் வாக்களித்திருந்தார். அன்று விடாது மழை பெய்யவே அவர் இரவு நெடுநேரம் காத்திருந்தும் மழை விடவில்லை. ஆனபடியினால் மழையில் நனைந்து சென்றுதான் சொல்லியபடி வந்ததாதக் கூறி விட்டுத் திரும்பி விட்டார் என்று கூறப்படுகிறது.

அபிராமிபட்டர் என்ற பெரியார் தேவிமுன் கோயில் மெய்ம்மறந்து வழிபாடு செய்து இருந்த சமயத்தில் சரபோஜி மன்னன் அவரிடம் பேச இச்சை கொண்டு அவரை அணுகி “இன்று என்ன திதி” என்று வினவ சந்திரபிம்பம் போன்ற தேவியின் வதனத்தை மனக் கண்ணினால் பார்த்தபடியே “இன்று பெளர்ணமி” என்று கூறிவிட்டாராம். அன்று அமாவாசையென்று மன்னவனுக்குத் தெரியுமானபடியால் அவரை அன்று மாலை வரவழைத்து பூர்ண சந்திரனைக் காட்டும்படி வினவ அபிராமி அந்தாதிபாடி தேவியை வேண்டி அவர் நிற்க, தேவி தன் கணையாழியை வானத்தில் வீசி பூர்ண சந்திரனைப் போன்று விளங்க அருள்பாலிக்க, அபிராமிபட்டரின் வாய்மை காப்பாற்றப்பட்டது. அவர் மெய்ம்மறந்து கூறி விட்டார் என்று அசரீரியாய் மன்னவனுக்குக் கூறலாம். அதுமுறையன்று. அடியார்களின் வாக்குப் பொய்யாகக் கூடாதென்ற தன்மையால் அம்மை அவ்வாறு செய்தார்களென்பது பெறப்படுகிறது.

ஒருவரிடம் கவிபாடும் திறமையும் வாய்மையும், தூய்மையுமிருப்பின் ஆண்டவன் அவர்களுடைய பாடல் களைக் கேட்டு மகிழ்வதோடு சில சமயம் அச்சம் கொள்வதாகவும் தெரியவருகிறது. திருஅருணையில் குகை நமசிவாயர் என்னும் பெரியார் தன்னை அவ்வூர்க் குடிமக்கள் சோதித்திழிவுபடுத்த ஒரு பையனைப் படையில் கட்டிப் பிணமெனப் பெயரிட்டு அவர் முன்னிலையில் கொண்டு வந்து முறையிட்டனர். அவர் ‘போனது போனதுதான்’ என்று கூற, அப்பையன் உயிர் துறந்தான். வந்தவர்கள் மிகவும் வருந்தி மன்னிப்புக் கேட்ட போதிலும் அவர் வாக்கு மீண்டும் மாறாதெனக் கூறி அவர்கள்மேல் வசை பாட எண்ணி

“கோளரிருக்கும் ஊர் கொன்றாலும் கேளா ஊர்

.....அழியும் ஊர் அண்ணாமலை”

என்று முடிக்க இருந்தமையைத் தடுத்து அண்ணாமலை அண்ணல் “அழியாலூர் அண்ணாமலை” எனப்பாடும்படிச் செய்ததாக அவருடைய வரலாறு கூறுகிறது.

ஆண்டவனருளைப் பெற, வாய்மையும் தூய்மையும் அவரைப் புகழ்ந்து பாடும் திறனும் ஒவ்வொருவரும்

பெறல்வேண்டுமென்பது இப்படிப்பட்ட அடியவர்கள் சரித்திரத்தினின்றும் காணக்கிடக்கின்ற பேருண்மையாகும். அப்படியிருக்க “பொய்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்” நம் போன்றவர்களை ஏன் ஆண்டவன் தண்டிப்பதில்லையென்றால், நாம் பொய்மையே பேசும் வாயால் கூறும் சொற்களுக்குச் சென்று பிறரைத் தாக்கும் ஆற்றவில்லாமல் போகிறது. நாம் ஒருவரைப் பழிப்போமானால் அது நம்மைவிட்டு ஒரு அணுவளவும் விலகாமல் நம்மை அவ்வொலி அலைகள் தாக்கி நம்மையே கெடுக்கும் “தன்னெஞ்சே தன்னைச்சுடும்” என்றபடி நம் தீய எண்ணங்களும் சொற்களும் நம்மையே கெடுக்கும். விளக்கில் கைவைத்தால் சுடும் என்பது ஆண்டவன் கட்டளை. தண்டனை அல்ல. அதுபோல் பயனில் சொல் பரராட்டும் வாயால் பேசும் சொற்கள், சொல்பவர்களையே தாக்குமாதலால் அவைகளால் உலகுக்குத் தீமையிலையென்பதால் இறைவன் நம்மைத் தண்டிப்பதில்லை. அதே போல் நாம் வாய்மையின்றிய வாயால் விடுக்கும் வேண்டுகோளுக்கும் இறைவன் செவி கொடுப்பதில்லை.

எனவே நாம் உய்யும் வகைதான் என்னே? வாய்மை நெறிபெறும் வழிதான் என்னே? பிழைபட வாழ்ந்த வாய் தூய்மைப் படும்விதம்தான் என்னே? தூய்சொற்கள் நாம் பேசவேண்டுமானால் தூய்சொற்களைக் கேட்டு நாம் பழக வேண்டும்.

“செவியின் சுவை உணரா வாய் உணர்வின் மாக்கள்

அவியினும் வாழினும் என்”?

என்று வள்ளுவரே வெறுத்துக் கூறுவாராயின் ஆண்டவன் சினத்திற்கு நாம் முன்னிற்க முடியுமா?

“சிறியோர் உணர்ச்சியுள் இல்லை பெரியாரைப்

பேணிக்கொள் போம்என்னும் நோக்கு”

என்பது மற்றொரு குறள். எனவே பெரியவர்கள் வாய்மையுடன் வாழ்ந்தவர்களுடைய சொற்களைக் கேட்கக் கேட்கத்தான் நாமும் தூய்மையான சொற்களைப் பேச முடியும். எனவே ஒவ்வொரு நாட்டிலும், சமயத்திலும் பெரியார்களைத் தோற்றுவித்து அவர்களுடைய நல்லுரைகளை மக்கள் கேட்டுய்யும்படி இறைவன் செய்துள்ளான்.

அப்படிப்பட்ட குருமார்களின் வாக்கை வேதவாக்காக மக்கள் பின்பற்றுகின்றனர். அப்படிப்பட்ட வாய்ப்பு தமிழிலும் சைவத்திலும் கிடைத்திருப்பது போன்று ஏனைய நாட்டிலோ மொழியிலோ மதத்திலோ கிடைத்திலது. தன் திருமணத்திற்கு வந்தவர்கள் அனைவருக்கும் கண் நோக்கத்தால் “இருவினையொப்பு” “மலபரிபாகம்” வரும்படி அருளி அஞ்செழுத்தை ஓதுவித்து முத்திபதம் அருளினார் திருஞானசம்பந்தரென்றால் அவரைப்போன்ற ஆற்றல் பெற்றவர்கள் எங்கும் இதுவரை தோன்றியதாகவே கேட்டதில்லை. அவர் மூவாண்டில் தம் புனித வாயால் மலர்ந்து அழுது பாடிய “தோடுடைய செவியன்” என்ற பதிகம் முதல் திருமுறையில் முதல் பாடலாக அமைந்துள்ளது. அவர் பாடிய பாடல்கள் 1, 2, 3 திருமுறைகளாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. திருநாவுக்கரசர் சமண சமயத்தில் காலத்தைப் போக்கியதால் சூலை நோயால் தண்டிக்கப்பட்டுப் புனிதரானார். அவர் சமண சமயத்தை விடுத்துத் தம் தமக்கையிடம் தீக்ஷைபெற்று சைவநெறி மேற்கொண்டு பாடிய பாக்களை 4, 5, 6-ஆம் திருமுறைகள். சுந்தரரைத் தடுத்தாட்கொண்டு அடிமைப் பதமருள அவர் பாடியது 7-ஆம் திருமுறை ஆகும். இறைவனை மனங்கசிந்து எழுதிவைத்திருக்கும் “திருவாசகம்” என்னும் நூல் 8-ஆம் திருமுறையாகவும் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. திருவாசகத்தைப் பாடிய மாணிக்கவாசகரைப் போன்று இறைவனை அனுபவித்து மனம் கசிந்து பாடிப் பேரருள் பெற்றவர் இனி ஒருவரைக் காணப் போகிறோமா?

அப்படிப்பட்ட பாடல்களை நாம் வாயாரப்பாடி இறைவனை மகிழ்விக்க முடியவில்லையென்றால் நாம் திரு அருள் பெறும் வகைதான் என்னே? நம் பொய்மை வாயைப் புனிதப்படுத்த வழிதான் என்னே?

அவர்களுடைய பாடல்கள் நம் வாக்கைப் புனிதப்படுத்தப் பயன்படவில்லையானால் அவைகளால் என்ன பயன்? எந்தப் பாடலை நாம் பலமுறைப் படிக்கிறோமோ அந்தப் பாடலை இயற்றியவரின் அனுபூதி நமக்கும் கிட்டும் என்பது ஓர் உண்மை. இல்லையேல் வயிற்று வலிக்காக அப்பர் பாடியுள்ள பாடலை நாம் பாடுவதால் என்ன

பயன்? பூம்பாவையை எழுப்ப திருஞானசம்பந்தர் பாடிய பாடலை நாம் பாடுவதால் என்ன பயன்? கண்ணைப் பெறுவதற்குச் சுந்தரர் பாடிய பாடல்களை நாம் பாடுவதால் என்ன பயன்? ஓரோர் சமயத்தில் ஓரோர் காரியசித்திக் காக அவர்கள் பாடியுள்ள பதிகங்களை நாம் பாடுவதால் நமக்கு அக்காரியங்கள் சித்திக்க வேண்டாமா? “பரவை இவள் வாடி வருந்தாமே” எனப்பாடுகிறார் சுந்தரர். அந்தப் பாடல்களை நாம் பாடுவதால் நமக்கு என்ன பயன் வரும்? எனவே அப்படி நமக்காகப் பெருமக்கள் அப் பாடல்களைத் தொகுத்துத் தந்தது வீண்தானோ? என்றெல்லாம் சிந்திக்குமிடத்து அந்தப் பாக்களில் பொதிந்து கிடக்கும் சொற்றொடர் ஆற்றல்களன்றோ நம்மைத் தூய்மைப்படுத்தி அவர்களுடைய இறை அனுபவங்களை நமக்கும் கிட்டுமாறு செய்விக்கின்றன.

தூங்கிவிழித்தெழுந்ததும் பசிஉணர்ச்சி நமக்குவர, பல்லைத்துலக்கி வாயை அலம்பிச் சிற்றுண்டியைப் பசி ஆற அருந்துகிறோம். அதேபோல் இறை உணர்ச்சி வந்தவுடன் “இறைவன் ஒருவனுள்ள அவனைவழிபட வேண்டும்” என்ற பசி வந்தவுடன் அவனருளைப் பெற வேண்டும் எனும் வேட்கை நமக்கு வருமாயின் அவனைப் “போற்றி” செய்யப் பன்னிரு திருமுறைகள் மூலம் நாம் பொய்புகலும் வாயைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டா லன்றி அவன் கருணையுடன் தரும் அருளைப் பருக முடி யாது. அதனால்தான் “தேனாய் இன்னமுதமுமாய்த் தித்திக்கும் சிவபெருமான்” என்று பாடும் திருவாசகத் தைப் பாடினாலும் நமக்கு இனிமை தட்டுவதில்லை. மனம் கசிவதில்லை.

சைவசமயப் பரமாசாரியர்களைப் போன்று அருள் பெற்றுப் பாடிய பெருமக்கள் வேறு சமயத்தில் இல்லை யாதலால் “மேன்மைகொள் சைவரீதி” யென்று நாம் பெருமையுடன் சைவ சமயத்தைப் பாராட்டுகிறோம். வாய்மையின்மையைப் போக்கிப் புனிதப்படுத்த அந்த அந்த மதகுருக்களின் திருநாமத்தை மனனம் செய்வதையோ, அந்த அந்தத் தெய்வங்களின் நாமத்தை இடையறாது சொல்லுதலையோ புறச் சமயத்தார் மேற்கொள் கின்றனர். எனினும் பிறப்பிறப்பின்றிய பெரும்பேற்றை

உயிர்களுக்கு உதவிபுரிய, சைவசமயம் கொள்ளும் முழு முதற் கடவுளும் பிறப்பிலி இறப்பிலி யாகியுமுள்ள சிவ பெருமான் திருவருள்துணை வேண்டும். அதைப் பெறுவதற்கு அவருடைய அடியவர்கள் பாடிய பாடல்களை வாயாரத் தினம் ஒதுதல் வேண்டும். எனவே சிவபெருமானின் அஞ்செழுத்தும் அவர்மேல் பாடப்பட்டுள்ள பன்னிரு திருமுறைகளும் கொண்ட சைவசமயமே மேலான பொதுமைச் சமயம். பன்னிரு திருமுறைகளை ஒதிச் சிவபெருமானைப் “போற்றி” “போற்றி” என்று போற்றித் திருத்தாண்டகங்கள் கூறி மலர்தூவி வழிபாடு செய்தாலன்றி மேன்மை கொள் சிவானுபூதி பெறுவது இயலாது என்பதை நன்றாக உணர்தல் வேண்டும். நோய் நீடித்திருப்பின் அதற்குத் தக்க ஆற்றல் படைத்த மருந்தைக் கொடுக்க வேண்டுவது போல், பன்னாள் வாய்மையற்ற வாழ்க்கையில் பயனில் சொற்கள் பல பேசிக் காலத்தைப் போக்கிய மக்களுக்கு நால்வரைப் போன்ற அனுபூதிமான்கள் பாடிய பாடல்களைப் பாடிப் பழகுதல்தான் (பன்னிருதிருமுறைகள்) இன்றியமையாத சாதனையாகும்.

சிந்தைச் சுருதி

ந. வீ. செயராமன் எம். ஏ.,

விரிவுரையாளர், தமிழாராய்ச்சித்துறை,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானத்தை அடைய நமக்குச் சாதனங்களாக உதவுவன. சாத்திர நூல்களும் தோத்திர நூல்களுமே யாகும். பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள் உண்மையைப் பற்றி நாம் அறியவேண்டிய ஞானத்தை விளக்குவன சாத்திரங்கள் என்றும், சாத்திர நூல்களால் துணியப்பட்ட பரம்பொருளை நன்குணர்ந்து அவன்பால் பக்தியைச் செலுத்த உதவுவன தோத்திர நூல்கள் என்றும் கூறுவர். சாத்திர நூல்களும் தோத்திர நூல்களும் இறைவனின் இனிய இயல்பினை நமக்கு எழிலுற வடித்துக் காட்டுகின்றன. ‘சாத்திரமும்

தோத்திரமும் ஆனான் கண்டாய்' என்று அப்பர் பெருமான் பாடுகின்றார்.

சாத்திர நூல்களிலும் தோத்திர நூல்களிலும் மெய்ப் பொருளாய் இலங்குவது நமசிவாய என்னும் திருவைந்தெழுத்தாகிய திருமந்திரமேயாகும். சைவாகமங்களும், அருமறைகளும் மற்றும் பிற நூல்களும் திருவைந்தெழுத்தின் பொருளமைதியைச் சொல்லவந்த நூல்களேயாகும். இக்கருத்தினை,

அஞ்செழுத்தே ஆகமமும் அண்ணல் அருமறையும்
அஞ்செழுத்தே ஆதிபுராணம்மனைத்தும்
எனவரும் உண்மை விளக்கப் பகுதியும்,

அருள்நூலும் ஆரணமும் அல்லாதும் ஐந்தின்
பொருள்நூல் தெரியப் புகின்

எனவரும் திருவருட்பயன் பகுதியும் மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

நமசிவாய என்ற நற்றமிழ்மந்திரத்தின் பெருமையைப் புகழ்ந்துரைக்காத நூலாசிரியர்கள் இல்லையெனலாம். காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி ஒதுவார் தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது நமச்சிவாய என்னும் திருமந்திரம் எனத் திருஞானசம்பந்தரும், கற்றுணைப் பூட்டிக் கடலிற் பாய்ச்சினும் நற்றுணையாவது நமச்சிவாய என்பதே என வாகீசப் பெருமானும் தாங்கள் அனுபவபூர்வமாகக் கண்ட உண்மையை அழகுற எடுத்தியம்புகின்றனர். நமசிவாயத்தின் பெருமையை நாட்டினருக்கு உணர்த்த அவர்கள் திருப்பதிகங்களில், நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம் என்ற பெயரில் இரண்டு திருப்பதிகங்களும், பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகம் என்ற பெயரில் ஒரு திருப்பதிகமும் அமைந்துள்ளமை, அவர்கள் நமசிவாய என்னும் திருமந்திரத்திடத்தே கொண்டிருந்த இணையில்லாத ஈடுபாட்டுக்கு எடுத்துக் காட்டாக இலங்குகின்றது. மூவர் முதலிகளில் மற்றொருவரான சுந்தரர் பெருமான் திருப்பாண்டிக் கொடுமுடித்திருப்பதிகத்தில் பாசுரந்தோறும் 'உனை நான் மறக்கினும் சொல்லும் நா நமச்சிவாயவே' என்று மகுடம் அமைத்துப்பாடி நமசிவாயத்திருமந்திரத்தினிடத்துத் தனக்குள்ள ஈடுபாட்டைப் புலப்படுத்தியிருக்கின்றார். அஞ்செழுத்தின் உண்மை அது

வான பொருளுடன் நெஞ்சழுத்தி ஒன்றாகி நிற்கும் நாள் எந்நாளோ? எனத் தாயுமானவர் எந்நாட் கண்ணியில் இரங்கிப் புலம்புகின்றார். சிவாயநம வென்று சிந்தித்திருப்பாருக்கு அபாயம் ஒருநாளுமில்லை என்பது ஓளவை முதாட்டியின் அறிவுரை, திருவைந்தெழுத்தை முறையாக உச்சரித்தால், ஊனமெல்லாம் ஓட உள்ளத்துள் புகுந்து இறைவன் அருள்புரிவான் என்பது அருணந்தி சிவாசாரியார் கண்ட உண்மை. தீயபிறவி நோய் தீர்த்து வைக்கும் மருந்தாக திருவைந்தெழுத்தைக் கண்டு மகிழ்கின்றார்களென்பாதி காளத்திபாதியந்தாதியுடையார். இருவினையையும் போக்கி, இம்மையில் மிடியும் போக்கும் அருமருந்தாகத் திருவைந்தெழுத்தைக் கூறுகின்றது அருணகிரி தந்தாதி. கருவைக் கலித்துறையந்தாதி, மாயை என்னும் இருளை விலக்கும் சுடரென்றும், பிறவிப் பெருநோய் தீர்க்கும் அமுதென்றும், துன்பப் பெருங்கடல் மறைக்கும் வடவை யென்றும் திருவைந் தெழுத்தைப் போற்றி மகிழ்கின்றது. இதனை,

கருத்துறு மாயை இருளுக்குத் தீபம் கழிபிறவிப்

பெருத்தெழு நோவுக்கு அமிர்தசஞ் சீவினி பேதித்துள்ளம்
வருத்திடு துன்பத் திரைவா ரிதிக்கு வடவைமன்றத்து

அருத்தியின் ஆடுங் கருவைப்பி ரான்திரு வஞ்செழுத்தே

எனவரும் பாடல் அழகாகக் கூறுகின்றது. இங்ஙனம் நமசிவாய என்னும் திருவைந்தெழுத்தின் பெருமையை சாத்திர தோத்திர நூலாசிரியர்களும், பிற ஆசிரியர்களும் போற்றிப் பரவுகின்றனர்.

மூவர் பாடியதேவாரப் பாசுரங்களுக்கு இதயம் போல, நடுவதாக நமசிவாய என்னும் திருமந்திரம் அமைந்துள்ளது என்று ஆன்றோர் கூறுவர். சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் என்ற மூவர் முதலிகளின் பக்தியனுபவப் பிழியலே தேவாரம் என்ற நூல். தோத்திர நூல்களுள் முதன்மையானதும் சிறப்பானதும் அத்தேவாரப் பாசுரங்களேயாகும். மூவர் முதலிகளில் நடுவராக விளங்குபவர் திருநின்ற செம்மையே செம்மையாக் கொண்டதிருநாவுக்கரசர். அவரது திருமுறைகள் மூன்றனுள்ளும் நடுவதாகப் பொலிவது ஐந்தாம் திருமுறை. இத்திருமுறையில் உள்ள திருப்பதிகங்களில்

நடுவதாக இலங்குகிறது திருப்பாலைத்துறைத் திருப்பதி கம். இத்திருப்பதிகத்தின் நடுவதாக விளங்குகின்றது.

விண்ணி னர்பணிந் தேத்த வியப்புறும்

மண்ணி னர்மற வாதுசி வாயவென்று

எண்ணி னார்க்கிட. மாவெழில் வானகம்

பண்ணி னரவர் பாலைத் துறையரே.

எனவரும் திருப்பாசுரம். இத்திருப்பாசுரத்தின் இதயமாக நடுவதாக விளங்குகின்றது. சிவாய என்ற திருமந்திரம். எனவே தேவாரமாகிய பத்திப்பனுவலின் இதயமாக நம சிவாய என்ற நற்றமிழ் மந்திரம் இலங்குகின்றது என்று ஆன்றோர் கூறியது அறிந்து இன்புறற்குரியதாகும்.

இனி, இத்திருமந்திரமாகிய திருவைந்தெழுத்துக்களே, நிலம், நீர், தீ, வளி, வான் என்ற ஐந்து பூதங்களையும், சுரோத்திரம், த்வக்கு, சக்ஷு, ஜிங்ஙுவை, ஆக்ராணம் என்ற ஐந்து ஞானேந்திரியங்களையும், வாக்கு, பதம், பாணி, பாயுரு, உபஸ்தம் என்ற ஐந்து கன்மேந்திரியங்களையும், சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்ற ஐந்து தன் மாத்திரைகளையும், மனம், அகங்காரம், புத்தி, சித்தம், உள்ளம் என்ற ஐந்து அந்தக் கரணங்களையும், நிவிர்த்தி, பிரதிஷ்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தீயதீதை என்ற ஐந்து கலைகளையும். ஸத்தியோஜாதம், வாமதேவம், அகோரம், தத்புருஷம், ஈசானம் என்ற ஐந்து பிரமங்களையும், பிரமன், விஷ்ணு, ருத்ரன், மகேச்வரன், சதாசிவன் என்ற ஐந்து கர்த்தாக்களையும், படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத் தல், அருளல் என்ற ஐந்து கிருத்தியங்களையும், வல்லூறு, ஆந்தை, காகம், கோழி, மயில் என்ற ஐந்து பட்சிகளையும், தமக்குள் முறையாகக் குறிப்பாக உணர்த்திக் கொண் டிருக்கின்றன என்பது ஆன்றோர் கண்ட உண்மை. நம சிவாய என்னும் மந்திரத்தில் உள்ள திருவைந்தெழுத்துக் களை முறையாகப் பொருத்தியறிதல் வேண்டும். திருவைந் தெழுத்துக்களே பூதங்கள் முதலானவற்றிற்கும் அடிப் படை,

அஞ்செழுத் தாலைந்து பூதம் படைத்தனன்

அஞ்செழுத் தாற்பல யோனி படைத்தனன்

அஞ்செழுத் தாலிவ் வகலிடந் தாங்கினன்
அஞ்செழுத் தாலே அமர்ந்து நின்றானே

எனவரும் திருமந்திரப் பகுதி இதனைக் குறிப்பாக உணர்த்துவது அறிந்து இன்புறத்தக்கதாகும்.

உலகப் பொருள்கள் அனைத்திலும் மட்டுமின்றி, இறைவனின் திருவுருவிலும் திருவைந்தெழுத்து நிறைந்துள்ளது. தில்லைச் சிற்றம்பலத்துள் ஆனந்த நடமிடுகின்ற நடராசப் பெருமானின் திருமேனி திருவைந்தெழுத்தாகிய பஞ்சாக் கரத்தால் அமைந்தது என்று ஆன்றோர் கூறுவர். ஆனந்த நடராச மூர்த்தியின் திருவுருவில் நகரம் திருவடியாகவும், மகாரம் திருவுந்தியாகவும், சிகாரம் திருத்தோளாகவும், வகாரம் திருமுகமாகவும் யகாரம் திருமுடியாகவும் விளங்குகின்றது என்பர். இதனை

ஆடும் படிகேள்நல் அம்பலத்தான் ஐயனே

நாடும் திருவடிமி லேநகரம் — கூடும்

மகரம் உதரம் வளர்தோள் சிகரம்

பகருமுகம் வாழுடியப் பார்.

எனவரும் உண்மை விளக்கம் அழகாக விளக்குகின்றது.

ஆனந்த நடராச மூர்த்தியின் உருவ அமைப்பில் மற்றொரு முறையாகவும் திருவைந்தெழுத்தைப் பொருத்திக் காட்டுவது உண்டு. உடுக்கை ஏந்திய கரம் சிகரமாகவும், வீசியகரம் வகாரமாகவும், அபயகரம் யகாரமாகவும், அக்கினி ஏந்தியகரம் நகாரமாகவும், முயலகனை மிதித்தபாதம் மகாரமாகவும் ஒளிரும் என்பர். இக்கருத்தினை

சேர்க்கும் துடிசிகரம் சிக்கனவா வீசுகரம்

ஆர்க்கும் யகரம் அபயகரம் — பார்க்கிலிறைக்கு

அங்கி நகரம் அடிக்கீழ் முயலகனார்

தங்கும் மகரமது தான்

என்று திருவதிகை மனவாசகங் கடந்தார் தெளிவாகக் கூறுகின்றார். இறைவனின் எழிலுருவிலே திருவைந்தெழுத்தாகிய திருமந்திரத்தைப் பொருத்திக் காட்டும் முறையை யொட்டியே

‘உலகெல்லாம் ஓங்காரத் துருவாகி நின்றானே’

என்று சுந்தரர் பாடியுள்ளார் என்பது அறியத்தக்கது.

திருவைந்தெழுத்தாகிய திருமந்திரத்தால் இம்மையிலும் மறுமையிலும் இன்பம் பெறலாம். மாயை அறுத்து, பிறவியாகிய துன்பக்கடலை நீந்திக் கரையேறுவதற்கு இடையறாது சிந்திக்கவேண்டிய சுருதி-மந்திரம்-சிவாய நம என பதேயாகும். எனவேதான் 'சிவாய நமவென்னும் சிந்தைச் சுருதிதனை, என்று நாவுக்கரசர் பெருமான் பாடுகின்றார்.

திருதிமையால் ஐவரையும் காவலேவித்

திகையாதே சிவாய நம வென்னும் சிந்தைச் சுருதிதனைத் துயக்கறுத்துத் துன்பவெள்ளக்

கடல்நீந்திக் கரையேறும் கருத்தே மிக்குப் பரிதிதனைப் பற்பறித்த பாவநாசா

பரஞ்சுடரே யென்றென்று பரவி நாளும் கருதிமிகத் தொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே

கன்றும்பூர் நதேறியைக் காண லாமே.

என்ற நாவுக்கரசரின் பாடல் நமசிவாய என்னும் நற்றமிழ் மந்திரத்திடம் அவருக்கிருந்த ஈடுபாட்டை விளக்குவதுடன் அம்மந்திரத்திடம் நமக்கு இருக்கவேண்டிய ஈடுபாட்டின் இன்றியமையாமையையும் எடுத்தியம்புகின்றது.

சாத்திரப் பகுதி

“பிரபஞ்ச வாழ்வு”

சி. வை. வன்னியநாதன், ஆயுள்வேத வைத்தியர்,
சுட்டிபுரம், வரணி-இலங்கை.

“ஊரும் சதமல்ல உற்றார் சதமல்ல உற்றுப்பெற்ற
பேரும் சதமல்ல பெண்டிர் சதமல்ல பிள்ளைகளும்
சீரும் சதமல்ல செல்வம் சதமல்ல தேசத்திலே
யாரும் சதமல்ல நின்றாள் சதங்கச்சி யேகம்பனே.

—பட்டினத்தார்.

மனிதராகப் பிறந்த நாம் இந்தப் பிரபஞ்ச வாழ்வை நித்தியமென்றும், சதமென்றும், சதா நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். வீடு மாடு கன்றுகளென்றும்; நன்செய், புன்செய் நிலமென்றும்; மாடமாளிகையென்றும்; மனைவி

மக்களென்றும், பணம் பந்தியென்றும், சகோதரங்களென்றும் எப்பொழுதும் எண்ணி மாறி மாறி இப்பிரபஞ்சத்தில் முழுகிக் கிடக்கின்றோம். இந்தச் சரீரம், எப்பொழுதும் நமக்கு உறுதுணையென்று நினைத்து, பொன்னான பொழுதையெல்லாம் மண்ணாக்கி விடுகின்றோம். இந்தச் சரீரமானது மண், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் என்ற ஐந்து பூதங்களாலாயது. இது மாதாவின் உடலில் கருவாக உற்பத்தியாகிப் பிறந்து வளர்ந்து பாலனாய், தருணனாய், விருத்தனாய் மாறுவது. நித்தியம் நோய் குடி கொண்டது. இது ஒரு சோற்றுத் துருத்தியென்று சிலர் கூறுவர். பீழையும் கோழையும் வடிவது. எலும்பும் நரம்பும்; தோலும் இறைச்சியும்; இரத்தமும் நகமும்; தும்பும் மயிரும் சேர்த்து உண்டாக்கப்பட்ட ஒரு கொட்டில் வீடு. உயிராகிய பறவை வந்து ஒதுங்கும் வீடு. பறவை பறந்து விட்டால் பிணமாய் விடும். இது இருக்கும் காலம் மிகவும் சொற்பம். இருக்குமளவும் இதனால் அனுபவிக்கும் துன்பம் மிகப்பெரியது.

சரீரத்தை வளர்க்க உணவு வேண்டும். உணவு தேடுவதற்கு அல்லும் பகலும் உழைக்கவேண்டும். பிறையிர்களைக் கொன்றே துன்புறுத்தியோ புசிப்பது, உடம்பை வளர்க்கும் நோக்கத்திற்கேயாகும். உணவு ஒரு நேரமும் குறையக் கூடாது. குறைந்தால் பசி வந்துவிடும். பசிவந்திடப் பத்தும் பறந்திடும். அதாவது, கால் நடவாது; கை வேலை செய்யாது; கண் பார்க்கமாட்டாது; காது கேட்கமாட்டாது; இப்படி எல்லா உறுப்புக்களும் நிலை தளர்ந்து விடும். பசி என்னும் நோய் அதிகரித்தால் தெரல்லை கூடிவிடும். உடலில் நோய் குடிகொண்டுவிடும். உயிரும் உடலும் ஒற்றுமைப்படாது. அப்படியானால் உடலைவிட்டு உயிர் ஓட்டமெடுக்கும். அப்போது உடலைப் பிணமென்று ஊரார், உற்றார், உறவினர் எல்லாரும் சேர்ந்து, வீட்டில் பெரிய ஆரவாரம் செய்து, சுடலையிற் கொண்டு போய்ச் சுட்டு எரித்து விடுவார்கள். அது தாயாகிலும் சரி; தந்தையாகிலும் சரி; இதுதான் இருவருக்கும் (உடலுக்கும் உயிருக்கும்) உள்ள தொடர்பு. இதை வள்ளுவர் பெருமான், “குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந்தற்றே உடம்போ டுயிரிடை நட்பு,” என்கிறார்.

இந்த உயிரானது இன்றைக்கோ, நாளைக்கோ என்றைக்கோ உடலைவிட்டுப் பிரிவது முற்றிலும் உண்மை. ஆனால், அப்படி யாரும் நினைப்பதில்லை. “.....பார்மீதில் இன்னம் வெகு நாளிருப்போமென்று பல கோடி நினைவை எண்ணி, அனிதமாய் விருதாவில் மாய்வதே அல்லாமல் அன்பாக நிற்பதத்தை அருச்சித்து முத்திபெறல் வேண்டுமென்றெண்ணார்கள் ஆசை வலைபிற் சுழலுவார்.....” என்று குமரேசர் சதகத்தில் ஒரு செய்யுள் இருக்கிறது. இந்த உடம்பானது ஒன்பது துவாரங்களைக் கொண்ட ஒரு குடிசை; புழுக்களும், அழுக்கும் நிறைந்த பஞ்சபூதம். “... ..புழுக்கணுடைப் புன்குரம்பைப் பொல்லாக் கல்வி ஞானமிலா அழுக்குமனத் தடியேன்”..... என்று மணி வாசகப் பெருமான் இரங்குகிறார். உயிரானது பிரிந்து விட்டால், இந்த உடலுக்குச் சொந்தமான, மாடும் மனையும்—விடும் திரவியமும்—மனைவி மக்களும்—உற்றார் பெற்றாரும் எதுவரையிலும் சொந்தமாவார்?

அது மட்டுமா! இந்த உயிரானது, இது போல் எத்தனை தடவை வேறு வேறு உடம்புகளைப் பெற்றிருக்குமோ அறியோம். எத்தனையோ உடல்களைப் பெற்ற இந்த உயிருக்குக் கடைசியில், ஒன்று கூடச் சொந்தமாயில்லாதது பற்றி ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. மலபந்தத்தில் மூழ்கியிருக்கும் வரை, ஆன்மாவுக்குப் பதிஞானம் புலப்படமாட்டாது.

“பதிபசு பாசம் மூன்றும் பகுத்தறிந் தவரே முத்தர்
பதிஒன்றைப் பற்று தாகும் பசுவொன்றைப் பற்றி நிற்கும்
பதிமுகம் தெரியா வண்ணம் மறைப்பது பாச மாகும்
பதிகுரு வான போது நீங்குமப் பாசம் தானே”

என்னும் செய்யுள் இதனை விளங்க வைக்கிறது. மெய்,வாய், கண், மூக்கு, செவிஎன்னும் இந்திரியங்கள் வாயிலாகபாசம் இப்பிரபஞ்சக் காட்சி உட்புகுந்து, அறிவைப் பேதகம்செய்து நம்மை இச்சாகரத்தில் விழுந்து ஆழும்படி செய்யும். நமக்குத் துன்பமாயுள்ள இப்பிரபஞ்சத்தில் மனம் செலுத்தாமல், மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தி, பரமசிவனுடைய பாதா விந்தத்தை அடைந்து நித்தியப்பேரின்பப் பெருவாழ்வாகிய முத்தியை அடைய முயல்வோமாக!

சமயப்பகுதி:—

வழிபாடு

சித்தாந்தச் செல்வர்:

—(அ. தா. ப. திருஞான சம்பந்தன்)—

இவ்வீர்ங்கண் மாளுலத்து வாழும் மக்கட்கு, வழிபாடு இன்றியமையாத தொன்று என்பதே தெளிந்தறிய வேண்டிய தொன்றாகும். கட்டழகு நிறைந்தவோர் நங்கைக்குக் கண்ணுக்கினியவோர் கணவன் வேண்டுமா? இசை நிறைந்த பாடல்களுக்குத் தாளக்கட்டு வேண்டுமா? செழிக்க நீர் பாயும் நிலத்திற்கு மண்வளம் வேண்டுமா? உலகில் அனைவரும் உயிர்வாழ உணவு அவசியமோ? ஆம்! பீழைகள் நிறைந்த பெண்ணென்று பிறந்துவிட்டால் பொறுமையும் வேண்டுமா? வேண்டும்! அங்ஙனமே உலகில் மக்களென்று பிறந்துவிட்டால் வழிபாடும் மெத்த அவசியமாகும்.

வழிபாடு என்பது ஆறுபடுதலைக் குறிக்கும். இவ்வாறு படுதலையே ஆற்றுப்படையென வழங்குவர் சங்ககாலப் பெருமக்கள். இறைவனும் பெருமானே நன்மறைகளோதி, வழிபடுதலையே வழிபாடென்பர். வழிபடு என்னின் வழி நிற்பல் என்பதாம். வழிபாடு என்னின் நெறிநின்று தொழிலியற்றல் என்பதாம். முதற்றொகை வைத்து வணிகம் செய்யுமொருவர் அவ்வணிகத் துறைகளில் சீருறநின்று, அவ்வவற்கேற்ற பாங்கில் பதிலுரைத்து, முடிவில் கனத்த இலாபம் பெறுவதைக் காண்கின்றோம். அங்ஙனே, இறைவன்பால் இடையறா அன்பு கொண்டு, ஆனந்தப்பெருவெள்ளத்தழுந்தி, இன்னமுதத்தூறலன்ன திருமுறைகளையோதி அவன் திருவடிகளிற்றோய்ந்து, முடிவில் பெறுவது அருள் என்னும் பெருமைக்குகந்த இலாபமாகும். அதனால் வழிபாடு இயற்றுவோர் பெறும்பலன் அளவிடற்கரிய தொன்றும்.

பண்டு தொட்டே, இத்தண்தமிழகத்தில் வாழ்ந்த பெருமக்கள் கடவுட் பற்றும், வழிபாடும் கொண்டிலங்

கினர் என்பதற்குத் தொல்காப்பியம் சான்று பகர்கின்றது. தமிழர்கள் மூன்று வழிவகையான் கடவுள் வழிபாடுசெய்து வந்தனர் என்பதைத் தெளிவுறவுணர்கின்றோம்.

1. ஒவ்வொரு கடவுளுக்கும் ஒவ்வொரு கொடியமைக்கப் பெற்றிருந்தது. அக்கொடியை வாழ்த்திப் பாடுதல் ஒரு மாபு. இதைக் கொடி நிலையென்பர்.

2. கேட்டையழித்தல்; தன்னேரில்லாத மமதை கொண்ட சூரபன்மனை முருகப்பெருமான் அழித்ததுபோல கொண்டு வாழ்த்திப் பாடுதல் இன்னொருமாபு. இதைக் கந்தழி என்பர்.

3. வள்ளி நாச்சியாரிடத்தில் முருகப்பெருமான் திருவிளையாடல்கள் நிகழ்த்திய தொத்து, வருநிலைகளைக் கொண்டு வாழ்த்திப் பாடுதல், மற்றொரு மாபு. இதைவள்ளியென்பர்.

கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்று
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே!

—தொல்-பொருள்-புறத்திணை.

வடுநீங்கு சிறப்பின் கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி என்ற முதலன மூன்றும்-குற்றம் தீர்ந்த சிறப்பினையுடையகொடிநிலை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட முற்பட்ட மூன்றும், கடவுள் வாழித்தொடு கண்ணிய வரும்-பாட்டுடைய தலைமகனைச் சார்ந்து வருங்காலத்துக் கடவுள் வாழ்த்தொடு பொருந்திவரும். (இளம்பூரணருரை)

தொல்காப்பியத்தைக் காணுங் காலத்தும், முன்னைய நாட்களில் தமிழர்கள் குறிஞ்சிநிலத் தெய்வமான திருமுருகப் பெருமானுக்குத் தனித்தவோர் சீர்த்தியானவிடத்தை யளித்துள்ளனர் என்பதை மேற்கண்டவற்றால் நன்குணர்கின்றோம். எக்காலத்தில் கடவுள் வழிபாடு மக்களிடம் குடிகொண்டு விளங்கலாயிற்றென்பதை அறுதியிடமுடியாமலேயேயுள்ளது. ஆதிமனிதன் பகுத்தறிவு கொண்ட நாட்டொட்டே, கடவுள் வழிபாடு வேர்பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று சிந்திக்கவிடமிருக்கின்றது. தமிழகத்தில், சங்க

காலத்தே வாழ்ந்த மக்கள் இறைப்பற்று கொண்டு வழிபாடியற்றிவந்ததனாற்றான் தொல்காப்பியரும் கடவுள் நிலைபற்றிப் பேசுகின்றார். வழக்கிலில்லாத வொன்றை ஆசிரியர் நூலின் கண்ணே தன்னுடைய சுயநிலைநிற்புகுத்தியுள்ளார் என்று கொள்ளற்றகாது. காலா காலத்தில் நடைபெற்றவற்றைத்தான் புலவர் பெருமக்களானோர், காவியங்களாகவும், காப்பியங்களாகவும், இலக்கியங்களாகவும் வகுத்தளித்துச் சென்றுள்ளனர். அங்ஙனே, தொல்காப்பியரும், அவர் காலத்தில் நிகழ்ந்த இறைவழிபாட்டைத் தானியற்றப் புகுந்த இலக்கண நூலிற் புகுத்திச் சென்றார். அக்குறிப்பே இன்று நம்மைத் தெளிய வைக்கின்றது.

சங்க நூல்களில் மிகப் பழமை வாய்ந்ததொரு நூலே ஓங்கு பரிபாடலாகும். பரிபாடலில் பெரும்பாலும் புலவர்கள் தெய்வங்களை வழிபட்டே பாடியுள்ளார்கள். கடுவனின வெயினனார் என்ற வொரு புலவர்பெருமகன் நீடாழியுலகத்தை நித்தலும் காத்தற்றொழில் புரியும் திருமாவை வழிபாடியற்றுகின்றார். இதனாக் கடவுள் வழிபாடுமுற்சங்கந்தொட்டதே யாகுமென்பதையுணர்கின்றோம்.

அழல்புரை குழையையும், நிழலைத்தரும் சிணையயுமுடைய ஆலும், கடம்பும், யாற்றிடைச் குறையும், குன்றும், பிறவும் ஆகிய அவ்விடங்களைப் பொருந்திய பலதெய்வங்களாக வகுத்துச் சொல்லப்படும் பெயரையுடையோய்! நின் அன்பர் தொழுதகையினது தாழ்ச்சிக்கண் அகப்பட்டோயும் நீ! நினைத்தன முடித்தலான், அவாவர் ஏவல செய்வோனும் நீ! அறம், பொருள், இன்பம், வீடு, என்று சொல்லப்பட்டவைகளை நிகழ்த்துதற்கும் காரணப்பொருளாயிருப்பவனும் நீயே!

“ அழல்புரை குழைகொழு நிழறரும் பலசினை,
ஆலமும் கடம்பு நல்லாற்று நடுவும்,
கால்வழக் கறுநிலைக் குன்றமும் பிறவும்
அவ்வவை மேய வேறுவேறு பெயரோய்!
எவ்வயி னோயு நீயேநின் னூர்வலர்
தொழுதகை யமைதியி னமர்ந்தோயு நீயே!

அவரவ ரேவ லாளனு நீயே!

அவரவர் செய்பொருட் காரணமு நீயே!”

—பரிபாடல் (திருமால்) 4.

குன்றன்பூதனார் என்கின்ற பழைய சங்க காலப் புலவர் பரிபாடல் 9ல் திருமுருகப் பெருமானை வாழ்த்துகின்றார். அங்ஙனம் வாழ்த்தும் புலவர் முருகனின் சீர்த்தியைப் போற்றி, தொல்காப்பியத்தின் வள்ளிநிலை யமைத்துப் பாடியிருக்கின்றார். கற்புப் பொருந்திய நெறியையுடைய தேவியாது அன்பு பொருந்திய அவ்வுடலுரிமையை நயத்தற்கேற்ற பண்பினையுடைய குமா! யாம் நினை வணங்கி வாழ்த்தி வேண்டிக் கொள்ளா நின்றேம்; அன்பாற் சிறந்த எம்மடிக்கண் உறைவு நாள்தோறும் பொலிந்து பயன் தருதலோடு சிறக்கவென்று.

“ கற்பிணை நெறியூ டற்பிணைக் கிழமை,
நயத்தகு மரபின் வியத்தகு குமர,
வாழ்த்தினேம் பரவுதுந் தாழ்த்துத்தலை நினையா,
நயத்தலிற் சிறந்தவெம் மடியுறை
பயத்தலிற் சிறக்க நாடொறும் பொலிந்தே!”

—பரிபாடல் 9 (முருகன்)

ஆர்கலியின் வளைவினிலே வாழும் மக்கட்குள்ள ஆசைகள் மிகப்பல. சிலர் பெண் வேண்டுமென்பர்; பொருள் வேண்டுமென்பர்; பொன் வேண்டுமென்பர். அதிலும் ஓர் நற்றமிழ்ப் புலவனாயின் அவன் பூவலனை நாடி வேண்டுவது அவன் வறுமை நீங்க வொரு பரிசிலாகும். ஈண்டு, ஒருசங்க காலப் புலவரான நல்லெழுதியார் என்ற பங்கமிலாப் புலவரைக் காண்போம். இவர் திருமலைக்கண் குளிரக் காண்கின்றார். அவனை வாழ்த்தி வேண்டுகின்றார். எதை வேண்டுகின்றா? திருமாலின் திருவடிகளைக் கையாற்றொழுதலையே வேண்டுகிறதென்றார் என்னின் தமிழ்ப்புலவரின் பெருநோக்குதான் என்னே!

“ அன்னையென நினை இ நின்னடி தொழுதனெம்,
பன்மா ணடுக்க விறைஞ்சினெம் வாழ்த்தினெம்,
முன்னு முன்னுமயாஞ் செய்தவப் பயத்தால்,
இன்னு மின்னுமெங் காம மிதுவே!”

—பரிபாடல்-திருமால்-13.

பண்டும், பண்டும், யாம் செய்த, தவப்பயத்தால் அத் தன்மையை யெனநினைத்து நின்னடியைக் கையாற்றொழுது பல காலும் அடுத்தது, இறைஞ்சி வாழ்த்தப் பெற்றோம்; யாம் மேன்மேலும் ஆசைப்படுகின்ற பொருளினு. (பரிமேலழகருரை)

கேசவனார் என்கின்ற தண்தமிழ்ப்புலவர் செவ்வேளைச் சிறப்பு மீதாரப் புகழ்ந்து வாழ்த்துகின்றார். அவர் வாழ்த்தும், நிலையைப் பின்வருமாறு வுணர்வோமாக! சூரபன்மாவைக் குலத்தோ டொழித்தவேற்படையுடையோய்கார்காலத்தில் வெண்மேகம் எழுந்தாற் போன்ற அகில் முதலியவற்றால் புகைத்த தூபத்தை விரும்பியோய்! ஆறு திருமுகங்களையும் பன்னிரு தோளையும் கொண்டு, வள்ளியென்ற மலர் போன்ற மகளை விரும்பியோய்! பிரிந்த தலைவர் வந்து சேர்ந்து பின்பு நீங்காமலிருக்கும் பொருட்டு, மகளிர்யாழை வாசித்துப் பாடும்பாட்டை விரும்பியோய்! திருவவதாரம் செய்தவுடன், இந்திரன் முதலியோர் அஞ்சிய சிறப்புடையோய்! இரண்டு பிறப்பையும், அப்பிறப்பால் வந்த இரண்டு பெயரையும், அன்பு பொருந்திய நெஞ்சத்தையுமுடையாதலின் நாங்கள் விரும்பி நிற்பாற் பொருந்திப் பொருந்தி வழிபாடு செய்கின்றோம். அங்ஙனம் செய்வதன் பயனாகப் பின்னும், பின்னும், பின்னும், நிற்புகழைக் காட்டிலும், பவவாக அவ்வழிபாடுகள் ஆகும்படி அருள்புரிவாயாக! இதனால் வழிபாட்டின் நிலைபேறு எவ்வளவிற்கினதாயமைந்துள்ள தென்பதையுணர்கின்றோம்.

“சூர்மருங் கறுத்த சுடர்படையோயே!
கறையில் கார்மழை பொங்கியன்ன,
நறையி னறும்புகை நனியமர்ந் தோயே!
அறுமுகத் தாறிரு தோளால் வென்றி,
நறுமலர் வள்ளிப் பூநயத் தோயே!
கெழீஇக் கேளிர் சுற்ற நின்னை
எழீஇப் பாடும் பாட்டமர்ந் தோயே!
பிறந்த ஞானநே நின்னை யுட்குச்
சிறந்தோ ரஞ்சிய சீருடையோயே
இருபிறப் பிருபெய ரீர நெஞ்சத்
தொருபெய ரந்தண ரறனமர்ந் தோயே!

அன்னை யாகவி னமர்ந்தியாம் நினைத்
துன்னித் துன்னி வழிபடுவதன் பயம்,
இன்னு மின்னுமவை யாகுக!
தொன்முதிர் மரபினின் புகழினும் பலவே!

—பரிபாடல்-14-(செவ்வேள்)

இளம்பெருவழுதியார் என்ற தீந்தமிழ்ப் புலவர்
திருமாவின் உருவத்தின்பால் திருநோக்கமைத்து, நல்லோ
வியங் கண்ட செழுமைப் புலவர் சொல்லோவியங் கொண்டு
செழிக்கத் தீட்டி வழிபாட்டின் நீர்மையீதாமெனவுணர்த்
துதல் ஈண்டு கண்டின்புறத் தகுந்தது.

திருமாவே! நீ பசந்துழாய் மாலையையுடையை; நீல
மலையைப் போன்றாய்! மிக்க ஒளியிணையுடையை; ஒற்றைக்
குழையையுடையை; கருடக் கொடியை உடையை; வளைந்த
கலப்பையையுடையை; தண்டு, சங்கு, சக்கரம், வில், அம்பு,
பாராவளை, வாள் என்பவற்றையேந்தினை!

இங்ஙனம் வேதம் அவன் பெருமை ஈதென்றுரைத்
தலால், யாமும் அவற்றுள் அறிந்தவற்றைக் கூட்டி உரைத்
துத் திருமால், பலதேவரென்னும் இருவரையும் தொழுது
அவ்விருங்குன்றத்தின் அடியில் வாழ்தல் எமக்கு வண்
டாகுக வென்று வாழ்த்தி, வழிபட்டு, வேண்டுவோமாக!

“அன்பது மேள யிருங்குன் றத்தான்,
கள்ளணி பசந்துளவி னவைகருங்குன் றனையவை,
ஒள்ளொளியவை யொருகுழையவை,
புள்ளணி பொலங்கொடியவை
வள்ளணி வளைநாஞ்சிலவை,
சலம்புரி தண்டேந்தினவை
வலம்புரி வயநேமியவை
வரிசிலை வயவம்பினவை
புகரிணர்குழ வட்டத்தவை புகர்வாளவை,
என வாங்கு,
நலம்புரி இ யஞ்சீர் நாம வாய்மொழி,
இதுவென வுரைத்தலினெ முள்ளமர்ந் திசைத்திறை
இருங்குன்றத் தடியுறை யியைகெனப்,
பெரும்பெய ரிருவரைப் பரவு துந்தொழுதே!”

—பரிபாடல் 15 திருமால்.

“வேண்டுநர் வேண்டியாந் கெய்தினர் வழிபட” என்பது திருமுருகாற்றுப்படை. திருமுருகப் பெருமானே வேண்டியவர்கள் எதை விரும்புகின்றார்களோ, அதைப் பெற்றனர் என்பதையுணர்கின்றோம். திருமுருகாற்றுப்படையில், நக்கீரதேவர். திருவேரகம் பற்றிப்பாட வருகின்ற பொழுது, அரும்பை யந்தணர்கள் பெருமானே எந்நிலையில் வழிபட்டனர் என்பதை விளக்குகின்றார். நாற்பத்தியெட்டு வாண்டுகள் முறையே நிரம்பப்பெற்ற, இளமைபூண்ட அந்தணர்கள் அறத்தில் வழுவாத கொள்கையுடையவர்களாய், முத்தீ வளர்க்கும் பெருஞ் சிறப்பினர்களாய், உரிய பொழுதறிந்து, மறைகளை யோதுகின்றவர்களாய் ஒன்பது கொண்ட மூன்று புரி நூல்களையுடையவர்களாய், உலராத உடையை யுடுத்திக் கொண்டவர்களாய், உச்சிமேல் இருகைகளையும் கூப்பி, ஆறெழுத்துக்களான (சாவணபவ) என்னும் மூலமந்திரத்தை யோதியவர்களாய், நல்ல நறுமணமுள்ள மலர்களை, உவப்புடன் பெருமானுக்கென ஏந்தியவர்களாய் விளங்கின ரோகத்தந்தணர்கள். திருமுருகாற்றுப்படையிலும் வழிபாட்டின் சிறப்பீதாமென வுணர்ந்தோம்! பித்த வுலகமே யெனினும், பேயாட்டம் நீங்கிப் பெருமானின்வழி பாட்டுணர்வு நின்ற நிலையுள்ளதல்லவா?

“இருமூன்று எய்திய இயல்பினின் வழாஅது,
 இருவர்ச் சுட்டிய பல்வேறு தொல்குடி
 அறுநான்கு இரட்டி இளமை நல்லியாண்டு
 ஆறினிற் கழிப்பிய அறன்நவில் கொள்கை,
 மூன்றுவகைக் குறித்த முத்தீச் செல்வத்து,
 இருபிறப்பாளர் பொழுது அறிந்து நுவல,
 ஒன்பது கொண்ட மூன்றுபுரி நுண்ணூண்,
 புலராக் காழகம் புலர உடஇ,
 உச்சிக் கூப்பிய கையினர் தற்புகழ்ந்து
 ஆறெழுத் தடக்கிய அருமறைக் கேள்வி
 நாயியல் மருங்கில் நவிலப் பாடி,
 விரைஉறு நறுமலர் ஏந்திப் பெரிது உவந்து
 ஏரகத்து உறைதலும் உரியன்;
 அதா அன்று.

— திருமுருகு — திருவேரகம்.

ஆராய்ச்சிப் பகுதி:—

பண்டித நேருவும் சமயமும்

கொ. நீ. சிங்காரவேலு, M.A.

பண்டித நேரு ஒரு சமயம் தன் கல்லறையில் பின் வரும் வாசகம் பொறிக்கலாமென்று யோசனை கூறினார்:—

“பின்னொருகால் என் மக்கள் என்னைப்பற்றி நினைக்க நேரிட்டால் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுவதை நான் விரும்புவேன்.

‘இந்த மனிதன் இந்தியாவையும், இந்திய மக்களையும், மனமார், உளமார், நேசித்தான். அவர்கள் அதற்குப் பிரதி உபகாரமாக அவனுக்குத் தங்கள் அன்பை அளவு மீறி வாரி வழங்கினார்கள்”

இப்படி, மக்களுக்கு அன்பைக் கொடுத்து அவர்கள் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட தலைவர் நேரு அவர்களின் சமயக் கொள்கையை ஆய்வது, சமயத்தில் அக்கரை கொண்ட நம் போன்றவர்களுக்குப் பயனுடையதாகும்.

பண்டித நேரு, தம் “நான் கண்ட இந்தியா” (Discovery of India) என்ற நூலில் குறிப்பிட்ட சில கருத்துகள் பின்வருமாறு:—

“செயலில் ஆர்வம் எனக்கு எப்போதும் உண்டு. செயல் என்றால் சிந்தனையில்லாத செயல் அல்ல; சிந்தனையிலிருந்து முகிழ்ந்த ஆற்றொழுக்காக இடையறாது நிகழும் செயல். சில வேளைகளில், சிந்தனையும் செயலும் ஒத்திசைந்தபோது, சிந்தனை செயலாக மாறித் தன்னை நிறைவு செய்துகொள்ளும். செயல் மீண்டும் சிந்தனையைத் தூண்டி புதிய தெளிவைக் கொடுக்கும். அப்போது நான் வாழ்க்கையின் நிறைவையும், ஆழத்தையும் அனுபவித்தேன்”.

“இப்போதும் செயலுக்கு அறைகூவல் வரும்பொழுதெல்லாம் எனக்கும் புரியாத ஆழ்ந்த அனுபவம் உண்டாகிறது. சிந்தனையில் சிறிய போராட்டம் நிகழ்கிறது. இடையூற்றையும், மாணத்தையும் துச்சமென மதிக்கத் தூண்டுகிறது. மாணத்தை நான் விரும்பவில்லை. அது எனக்கு அச்ச மூட்டவும் இல்லை. வாழ்விலிருந்து ஒதுங்க நாம் விரும்பவில்லை. வாழ்க்கையை நேசிக்கிறேன். அதைப் பூரணமாக அனுபவிக்க விரும்புகிறேன்”

“நான் இப்போது ஆழ்ந்த அமைதியான சிந்தனையை விரும்புகிறேன். இப்போது நான் முன்னேக் காட்டிலும் சம நிலையையும், பற்றற்ற எண்ணத்தையும், அமைதியையும் காண்கிறேன். முன்போல உலகத் துன்பம் என்னை ஆள்வதில்லை. மனக் கொந்தளிப்பும், அமைதியின்மையும் இப்போது குறைந்திருக்கின்றன. அவை தோன்றினாலும் சிறிது நேரத்தில் மறைந்துவிடுகின்றன.

“சமயம் என்னைக் கவரவில்லை. அதற்கும், மூட நம்பிக்கைக்கும் மூடப் பழக்க வழக்கங்களுக்கும் மிகத் தொடர்புண்டு என்று கருதுகிறேன். ஆனால், சமயம் மனித இயற்கையிலுள்ள ஒரு ஆழ்ந்த தேவையைப் பூர்த்தி செய்கிறது என்பது வெளிப்படை. மக்களில் பெரும்பாலோர் ஏதோ ஒரு சமயத்தில் நம்பிக்கையில்லாமல் வாழ முடியாது. சமயம் சில அற்புதமான மக்களை உருவாக்கியிருக்கிறது. ஆனால் அது குறுகிய நோக்கமுள்ளவர்களையும் கொடூர மனப்பான்மையுள்ளவர்களையும் கூடப் படைத்திருக்கிறது. அது, மனித வாழ்க்கையில் நெறியையும் நீதியையும் அமைப்பதற்குப் பயன்படுகிறது”.

“சமயம், விஞ்ஞானத்திற்கும் சாதாரண அனுபவத்திற்கும் எட்டாத நிலையை ஆய்வது. தெரிந்த, அளந்தறிந்த அறிவுப் பரப்பைத் தாண்டிச் சென்று அறிய முயல்வது சமயம் என்றும் சொல்லலாம். உலகில் விஞ்ஞானத்தால் அறியக்கூடாத பல செய்திகளும் அனுபவங்களும் உள்ளன என்பது உண்மை. வாழ்க்கையின் நோக்கம் என்ன என்பதற்கு விஞ்ஞானம் விடை அளிக்காது. அறிவு நிலை கடந்த அனுபவம் (Mysticism) புலங்கடந்த நுண்பொருள் ஆராய்ச்சி (Metaphysics) தத்துவம் (Philosophy) இவைகளில் சமயம் தொடர்புகொள்கிறது. சில வேளைகளில் நுண்பொருள் ஆராய்ச்சியும், தத்துவமும் என்னைக் கவர்கின்றன. இருந்தாலும் அவைகளில் நான் அமைதி கொள்ளவில்லை. அவைகளின் மாயக் கவர்ச்சியிலிருந்து விடுபடும் போது ஒருவிடுதலை உணர்ச்சிதான் உண்டாகிறது. முக்கியமாக நான் இந்த உலகத்தைப் பற்றித்தான் அக்கரை கொள்ளவிரும்புகிறேன். பிற உலகத்தைப் பற்றியோ, இனிவரும் பிறப்புகளைப் பற்றியோ நான் கவலைப்படுவதில்லை.”

“அடிக்கடி இவ்வுலகத்தை நோக்கும்போது புரியாத மறைச் செய்திகளும், ஆழங்களும் இருப்பதை உணர்கிறேன். அவற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு நான் தூண்டப்

படுவதுமுண்டு. அந்தப் புரியாத ஆழ்ந்த ஒன்றோடு ஒன்றி யிருப்பதற்கும், அதை முழுமையாக அனுபவிப்பதற்கும் விழைவேன். ஆனால், அதை அறிந்து கொள்வதற்குக்கூட விஞ்ஞான முறைப்படி, விருப்பு வெறுப்பின்றி, அதை அணுக வேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன். அந்தப் புரியாத ஒன்று என்ன என்று எனக்குத் தெரியாது. அதை நான் கடவுள் என்ற பெயரால் அழைக்க விருப்பமில்லை; ஏனென்றால் கடவுள் என்ற சொல் நான் நம்பமுடியாத பல பொருள்களைக் குறிக்கும் சொல்லாக வழங்குகிறது. முக்கியமாக, கடவுளுக்கு மனித உருவத்தையும் மனிதப் பண்புகளையும் ஏற்றுவது எனக்குப் பிடிப்பதில்லை”. “வேதாந்தம் அல்லது அத்வைதம் (ஏகான்மவாதம்) எனக்குப் பிடித்தமானது—அதனுடைய ஆழமும் துணுக்கமான பிரிவுகளும் எனக்குப் புரிந்தன என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும், இவைகளை வெறும் அறிவுகொண்டு ஆராய்வதால் பயனில்லை என்பதும் எனக்குத் தெரியும். இருப்பினும், எல்லையற்ற அகண்ட பரம்பொருளை, தெளிவற்ற, உருவமற்ற, வேதாந்தம் போன்ற தத்துவங்களைக் கொண்டு ஆராயப் புகுவது எனக்கு அச்சத்தைத்தான் தருகிறது. இயற்கையின் நிறைவும், பல்வேறு பிரிவும். எனக்கு மனக்கிளர்ச்சியையும், இன்பத்தையும், அமைதியையும் தருகின்றன.” “கடவுள் எத்தன்மையதாயினும், மனிதனிடம் கடவுட்டன்மை இருக்கிறது என்பதும் அதே சமயத்தில் அவனிடம் பைசாசத் தன்மையும் இருக்கிறது என்பதும் வெள்ளிடைமலை”.

மேற்கூறியவாறு பல்வேறு வகைகளில் நேரு தன்னை விளக்கிக் கொள்கிறார். தம் எண்ணங்களையும், தம் உள்ளத்தின் அடித்தளத்திலுள்ள பல்வேறு உணர்ச்சிகளையும் நம்பிக்கைகளையும், தம்மையும் ஏமாற்றிக் கொள்ளாமல், பிறரையும் ஏமாற்றாமல், உள்ளபடியே கூற முயல்கிறார்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மேல்நாட்டு அறிஞர் இருவர் சமயத்தைப்பற்றிக் கூறிய கருத்துக்களைப் பொறிக்க விழைகிறேன். பேராசியர் ஜேம்ஸ் என்பவர் “சமய அனுபவத்தின் பல்வேறு வகைகள்” என்ற, தமது புகழ்சான்ற சொற்பொழிவுகள் அடங்கிய நூலின் கடைசிச் சொற்பொழிவில் பின்வருமாறு கூறுகிறார் :—

நாம் பார்த்த பல்வேறு சமய வாழ்க்கைகளின் பொது

இயல்புகள் பின்வருமாறு :—

- (1) நாம் பார்க்கும் உலகம் ஒரு ஆன்மீகப் பிரபஞ்சத்தின் (Universe) பகுதியும் அதை ஆதாரமாகக் கொண்டதும் ஆகும்; என்பதும்,
- (2) அந்த ஆன்மீகப் பிரபஞ்சத்தோடு மாறுபடாமல் இசைந்து கலந்து வாழ்தலே வாழ்க்கையின் பயனாகும்; என்பதும்,
- (3) வழிபடுதலில் அல்லது அவ்வான்மீகப் பிரபஞ்சத்தின் சித்தோடு—அதைக்கடவுள் அல்லது ஒரு நியதி என்று சொன்னாலும் சரி—கலந்திருத்தலில் ஆன்மீக சக்தி உண்டாகிறது; என்பதும்,
- (4) சமய வாழ்க்கையின் பயனாக ஒருவனுக்கு வாழ்க்கையில் புது சுவை அல்லது ஆர்வம் உண்டாகி அது அமைதியான இன்பத்திலோ பேராண்மையிலோ நிறுத்தும் என்பதும்;
- (5) அது அச்சமின்மையும், அமைதியும், மற்றவர்கள்பால் அன்பும் அருளும் உடைமையாக்கும்; என்பதுமாம்.

போசிரியர் லூபா என்பவர் சொல்கிறார் :—

“கடவுள் இருக்கிறாரா? எவ்வாறு இருக்கிறார்? அவர் இலக்கணங்கள் என்ன? என்பது கேள்வியல்ல. அவர் அல்லது அது உன் வாழ்க்கையில் எவ்வாறு பயன்படுகிறது? என்பதுதான் சமய வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய கேள்வி. சமயத்தின் பயன் கடவுள் அல்ல; வாழ்க்கை; ஆழமான, அகலமான, வளமான, வாழ்க்கை, எவ்வகையிலும் குறைவற்ற நிறைவு பெற்ற வாழ்க்கை”.

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்”.

நேரு, சமீபத்தில் வாழ்ந்த இராமகிருஷ்ணரைப் போலவோ, இராமலிங்கரைப் போலவோ, இறையனுபவம் பெற்றவரல்லர் என்பது வெளிப்படடை. ஆனால், இறையனுபவத்திற்கு வேண்டிய பக்குவங்களெல்லாம் அமைந்தவர் என்று கூறலாம். இறைவனைப்பற்றிப் பேசுவது வேறு, தெய்வீக வாழ்க்கை சிறிதேனும் கைவரப்பெறுவது வேறு என்பதை மனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

ஒழிபு:—

சிவமயம்

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தினர்
வாசித்தளித்த

திருமண வாழ்த்திதழ்

மணமகன் :

மணமகள் :

எழிற்செல்வன் சிதம்பரநாதன்

எழிற்செல்வி தேவிகா

மணநாள் : 15-7-64

1

புண்ணியம் சேர்க்கும் புனிதப் பதியாம்
மண்ணில் உயர்ந்த மாநகர் காசியில்
தெய்வத் தமிழும் சிவப்பெரு நெறியும்
சிறப்புற விளக்கி அறப்பணி செய்தோன்
கல்லையும் உருக்கும் நல்ல வாசகம்
தனதுயிர் என்றே மனத்தில் நினைப்போன்
காந்திய நெறியினை ஏந்தியே நடப்போன்
'சித்தாந்தம்' சிறக்க மெத்த உழைப்போன்
'அருணாசலம்' எனும் அருமைத் தமிழன்
அன்னவன் பெற்ற இன்னெழிற் செல்வன்
'சிதம்பர நாதன்' எனும்பெயர் உடையான்
திருமகள் நிகர்த்த ஒருமகள் 'தேவிகா'
துணையாய்க் கொள்ளும் மணவிழா அறிந்தே
உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி வெள்ளமாய் எழுந்தது.
தந்தையை நிகர்க்கும் இந்தநன் மைந்தன்
'தேவிகா' தன்னுடை ஆவியென் நினைந்து
செயலிலும் சொல்லிலும் நயமாய் இணைந்து
இல்லறம் நடத்தும் நல்லறம் அறிந்து
என்றும் வாழ்ந்திட என்றும் வாழ்த்துவம்.
கொண்டவன் மனமே கொண்டு நடந்து
கண்டென கணவன் கண்டிட வாழ்ந்து
நற்றவ மக்கள் பெற்று மகிழ்ந்து
காவியச் செல்வியாய்த் தேவிகா திகழ்ந்திட
வல்ல இறைவன் எல்லாம் புரிகவே

இன்னணம் :

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தார்.

பிறசெய்திகள்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி காசிவாசி அருள்நந்தித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்களால் நிறுவப்பெற்ற “சிதம்பரத்தில் திருவாசகப் பிரசங்க நிதி”யிலிருந்து 8-7-64 முதல் 12-7-64 முடிய 5 சொற்பொழிவுகள் தக்க அறிஞர்களைக்கொண்டு நடத்தப் பெற்றன.

புரசைத் திருநெறிக்கழகத்தின்சார்பில் திருவாசக ஆர்திருநாள் 12...7...64 அன்று புரசை வேம்படி விநாயகர் கோயிலில் சிறப்புற நிகழ்ந்தது.

புரசைத் திருநெறிக் கழகத்தின் 41 ஆம் வழிபாடு 19...7...64 அன்று வந்தவாசி, பொன்னூர், பெருநகர் முதலிய ஊர்களிலுள்ள திருக்கோயில்களில் சிறப்புற நிகழ்ந்தது.

திருவாசகமணி திரு. K. M. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் தென் ஆப்ரிகா சென்று பலஊர்களில் 10 மாதங்கள் சுற்றுப்பயணம் செய்து சமீபத்தில் தமிழ்நாடு திரும்பினார்கள். அங்குபொதுவாக தமிழ் இலக்கியம், தமிழ்ப் பண்பாடு பற்றியும் சிறப்பாகச் சைவத்திருமுறைகள், சைவ சித்தாந்த சாத்திரம் பற்றியும் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலுமாக 200க்கு மேல் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தி, சைவப்பணி புரிந்து தென் ஆப்ரிகாவில் தமிழ்மணம் பரப்பி, தன்புகழ் நிறுவித்தமிழ்நாடுதிரும்பினார்கள். அவர்கள் பணி சிறந்து ஒங்குக!

அரியலூர், மணிவாசக மன்றத்தின் 21வது ஆண்டு நிறைவு விழா திரு T. S. வெங்கட்டராம ஐயர் B.A., B.L., (அரசினர் வழக்கறிஞர், அரியலூர்) அவர்கள் துவக்க உரையாற்ற, திரு. M. சாம்பசிவம் M.A. B.T., (மாவட்டக்கல்வி அதிகாரி, அரியலூர்) அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது. சிதம்பரம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தமிழ் விரிவுரையாளர், தமிழ்ப் பெரும்புலவர், சைவப் பெருநாவலர் திரு. அ. நடேச முதலியார் அவர்கள் கந்தபுராணத்தினைத் துவங்கி விரிவுரையாற்றினார்கள். பழுவூர் ஆசிரியர் திரு. கலியபெருமாள் அவர்கள் இரண்டு நாட்களிலும் இறைவணக்கம் பாடினார்.